

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoK/3/2023
Identifikačné číslo spisu:	1121204549
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1121204549.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobkyne MEDZINÁRODNÁ INVESTIČNÁ BANKA, Fő utca 1, H-1011, Budapešť, Maďarská republika, zastúpenej advokátskou kanceláriou CREDIS Law s.r.o., Radlinského 2, Bratislava, IČO: 35 955 341, proti žalovanej N. J. U., B. XX. Y. XXXX, G. B. X, X., zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pazmáňa 2367/17A, Šaľa, IČO: 36 866 296, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37Cbi/12/2021, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. apríla 2022 č. k. 3CoKR/25/2022-502, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

II. Žalovaná má voči žalobkyni nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 21. júla 2021 č. k. 37Cbi/12/2021-180, výrokom I. zriadil v prospech žalobkyne záložné právo na právo žalovanej na výťažok z konkurzu na majetok úpadcu DIXIA SOLLARIS, s.r.o., Nám. Slobody 11, Bratislava, IČO: 36 281 212 (ďalej len „DIXIA SOLLARIS“ alebo „úpadca“) vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014 podľa konečného rozvrhu výťažku prináležiaci žalovanej na základe konkurznej prihlášky žalovanej zapísanej v konečnom zozname pohľadávok pod poradovým číslom 112 v konkurzom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014, a to na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobkyne najviac do výšky 1 846 601,93 eura. Výrokom II. vo zvyšnej časti návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 15. mája 2021 zamietol. Výrokom III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Vo výroku IV. poučil súd prvej inštancie žalovanú, že môže podať proti žalobkyni žalobu vo veci samej týkajúcu sa nároku na navrátenie do pôvodného stavu, resp. nároku na určenie neexistencie pohľadávky žalobkyne alebo nároku na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom zabezpečovacieho opatrenia, pričom žalobkyňou v takomto spore bude J. U., B. XX. Y. XXXX, trvalý pobyt G. B. X, X. a žalovanou bude obchodná spoločnosť Medzinárodná investičná

banka, so sídlom Váci ut. 188, Budapešť, Maďarská republika. Následkom úspešnej žaloby je zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala nariadenia zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva na majetok (nehnuteľnosti) žalovanej a na právo žalovanej na výťažok z konkurzu na majetok úpadcu DIXIA SOLLARIS vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014 podľa konečného rozvrhu výťažku prináležiaci žalovanej na základe konkurznej prihlášky žalovanej zapísanej v konečnom zozname pohľadávok pod poradovým číslom 112 v konkurzom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014.

3. Súd prvej inštancie vychádzal z preukázanej existencie Medziveriteľskej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou (ďalej len „Medziveriteľská zmluva“), na základe ktorej sa pohľadávka žalovanej voči spoločnosti DIXIA SOLLARIS stala podriadenou voči pohľadávke žalobkyne voči DIXIA SOLLARIS, pričom žalovanej z predmetnej zmluvy vyplývali konkrétne práva a povinnosti. Z listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa kontaktovala správcu konkurznej podstaty, aby mu oznámila podriadenosť pohľadávky žalovanej a požiadala o poukázanie plnenia, ktoré by malo patriť žalovanej, na účet žalobkyne. Správca žiadosti nevyhovel. Zároveň žalobkyňa predložila listinu, ktorou vyzvala žalovanú, aby správcovi konkurznej podstaty oznámila, že všetky peňažné prostriedky, ktoré budú na základe konečného rozvrhu výťažku určené pre žalovanú, má poukázať na účet žalobkyne. Žalovaná tak neurobila.

4. Vychádzajúc z doterajšieho postupu žalovanej, ako i s prihliadnutím na objektívne pochybnosti o prepojenosti žalovanej na osobu T. T. W. (a ovplyvňovania súdnych konaní v konkurznom konaní) podľa zverejnených informácií, súd prvej inštancie dospel k názoru, že existuje objektívna hrozba, že žalovaná pristúpi k takým úkonom, ktoré budú smerovať k sťaženiu, alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie týkajúcej sa vyplatenia výťažku z konkurzu na majetok úpadcu DIXIA SOLLARIS priamo žalobkyni. Neposkytnutie súdnej ochrany žalobkyni ako veriteľovi v podobe zriadenia záložného práva k právu žalovanej na výťažok z konkurzu, vyhodnotil súd prvej inštancie ako ohrozenie uspokojenia pohľadávky žalobkyne, pretože žalovaná by po obdržaní peňažnej čiastky na účet, mohla túto obratom previesť na inú osobu, čím by ohrozila prípadnú budúcu exekúciu.

5. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie čiastočne vyhovel návrhu žalobkyne na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, pretože to považoval za súladné so zásadou proporcionality, nakoľko sa ním neprimeraným spôsobom neobmedzí povinná osoba - žalovaná.

6. Za preukázané súd prvej inštancie nemal, že by žalobkyňa vyzvala žalovanú na úhradu sumy 1 846 601,93 eura ako náhrady škody, ktorá jej vznikla. V listine zo dňa 2. novembra 2020 žalobkyňa žalovanú iba upozornila na dojednaný sľub odškodnenia, ktorý je žalobkyňa pripravená vymáhať. Za daných okolností súd prvej inštancie skúmal, či je osvedčená existencia peňažnej pohľadávky žalobkyne voči žalovanej aj titulom náhrady škody vo zvyšnej časti uplatnenej pohľadávky žalovanej, ako len do výšky pomerného uspokojenia vyplývajúceho z konečného rozvrhu výťažku v konkurze, pričom dospel k názoru, že v tejto fáze žalobkyňa neosvedčila, že by jej škoda vznikla. Nevydanie pokynu správcovi konkurznej podstaty žalovanou, aby vyplatil všetky platby z podriadeného dlhu priamo žalobkyni, síce žalobkyňa považovala za vznik škody, avšak ako konkrétne sa zmenšil majetok, resp. zisk/uspokojenie jej pohľadávok takýmto konaním žalovanej nad rámec priznanej výšky pohľadávky žalovanej, žalobkyňa žiadnym spôsobom nekonkretizovala ani nepreukázala.

7. Z dôvodu, že žalobkyňa hodnoverným spôsobom neosvedčila existenciu peňažnej pohľadávky vo zvyšnej časti, súd považoval návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vo zvyšnej časti ako nedôvodný, nepreukazujúci pravdepodobnosť nároku žalobkyne a z toho dôvodu neprimeraný. Súčasne súd prvej inštancie skonštatoval, že právo na peňažné plnenie žalobkyni nevyplyvalo, ani zo sľubu odškodnenia upraveného v bode 12. Medziveriteľskej zmluvy, keďže ten taktiež predpokladá vznik škody alebo straty, ktorá žalobkyni vznikla/nevnikla v súvislosti s uzatvorením Medziveriteľskej zmluvy. Zriadenie záložného práva na zvyšný majetok žalovanej posúdil súd prvej inštancie, ako neprimeraný

zásah do jej vlastníckych práv, a preto návrh na zriadenie záložného práva vo zvyšnej časti, ako nedôvodný zamietol.

8. V závere súd prvej inštancie uviedol, že ochrana poskytnutá zabezpečovacím opatrením predstavuje primárne dočasný zásah súdu do existujúcich pomerov strán na základe predbežného posúdenia veci. Vzhľadom na znenie uloženého zabezpečovacieho opatrenia bol súd prvej inštancie toho názoru, že týmto opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, z ktorého dôvodu povinnosť podať žalobu vo veci samej žalobkyni v zmysle § 336 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) neuložil, ale v súlade s § 337 ods. 1 a 2 CSP poučil žalovanú, že môže podať žalobu vo veci samej, následkom úspešnosti ktorej, bude potom zrušenie zabezpečovacieho opatrenia podľa § 337 ods. 3 CSP.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej trovy konania nepriznal, lebo jej v konaní žiadne nevznikli.

10. Na odvolanie žalovanej, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), napadnutým uznesením zo dňa 28. apríla 2022 č. k. 3CoKR/25/2022-502, uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. júla 2021 č. k. 37Cbi/12/2021-180 zmenil vo výroku I. tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. Výroky III. a IV. uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovanej ako dôvodné. Pri formovaní svojho záveru odvolací súd vychádzal z osvedčených skutočností, predovšetkým však z Medziveriteľskej zmluvy a z listiny predloženej žalobkyňou zo dňa 2. novembra 2020, ktorá nepreukazovala, že by žalobkyňa vyzvala žalovanú na úhradu sumy 1 846 601,93 eura ako náhradu škody, ktorá jej vznikla. Odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie skonštatoval, že v predmetnej listine žalobkyňa žalovanú iba upozornila na dojednaný sľub odškodnenia, ktorý je žalobkyňa pripravená vymáhať.

12. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd nemal za preukázané, že existuje okrem záväzku z Medziveriteľskej zmluvy nejaká iná pohľadávka žalovanej voči žalobkyni. Vo vzťahu k návrhu žalobkyne odvolací súd vzhliadol absenciu rozhodných skutkových tvrdení, ktoré by umožňovali posúdiť existenciu pohľadávky titulom náhrady škody, teda zákonné podmienky, ktorými sú porušenie povinnosti, vznik škody a jej výška, výlučne zavinené konanie žalovanej, ich vzájomná a výlučná príčinná súvislosť. Naopak, z návrhu podľa odvolacieho súdu vyplývalo, že žalobkyňa spája vznik škody voči žalovanej výlučne s tým, že žalovaná bola povinná konkurzného správcu usmerniť, aby plnenie vydal žalobkyni, čo žalovaná neurobila.

13. V tejto súvislosti odvolací súd upozornil, že takáto povinnosť by bola daná iba pre prípad postúpenia pohľadávky, ktorý však nenastal. Pozornosť odvolací súd upriamil na to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala žiadnym listinným dôkazom, že by sa žalovaná pred ňou zatajovala, čím by bol ohrozený výkon jej práva ani, že by žalovaná od žalobkyne mala doručenú výzvu alebo listinu, ktorou by si voči nej uplatňovala akékoľvek práva na základe Medziveriteľskej zmluvy. Súčasne nebolo žalobkyňou preukázané, že by žalovaná vykonávala akékoľvek úkony so svojim majetkom smerujúce k tomu, aby jej plnenie z rozvrhu výťažku nemalo byť vyplatené. Za preukázané preto odvolací súd nepovažoval ohrozenie práva žalobkyne z dôvodu, že by exekúcia bola ohrozená.

14. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že pohľadávka žalobkyne voči dlžníkovi je pohľadávkou podriadenou, čo vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. júna 2017 č. k. 7Cbi/6/2016-160, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. novembra 2017 č. k. 1CoKR/120/2017-184 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. januára 2019 sp. zn. 4Obdo/43/2019, z ktorých vyplýva, že žalobkyňa má v rámci konkurzného konania nárok na plnenie svojej pohľadávky výlučne ako podriadený veriteľ dlžníka spriaznený s dlžníkom. Odvolací súd preto

považoval za potrebné zdôrazniť, že v rámci incidenčných konaní bolo preukázané, že žalovaná je riadnym veriteľom dlžníka DIXIA SOLLARIS, a preto sa nemohla dopustiť porušenia Medziveriteľskej zmluvy, ktoré by zakladalo akýkoľvek vznik pohľadávky žalobkyne voči žalovanej. Súčasne odvolací súd poukázal na konštatovanie Okresného súdu Bratislava I v rozsudku zo dňa 7. júna 2017 č. k. 7Cbi/6/2016-160, že Medziveriteľská zmluva neobsahuje určitým spôsobom definovanú pohľadávku žalovanej a názor Krajského súdu v Bratislave v rozsudku zo dňa 21. novembra 2017 č. k. 1CoKR/120/2017-184, ktorý stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie upozornil, že žalobkyňa incidenčnú žalobu nepodala a nedošlo k účinnému postúpeniu pohľadávky žalovanou na žalobkyňu v zmysle Medziveriteľskej zmluvy, preto nie je sporné vlastníctvo žalovanej k pohľadávke.

15. Dôraz odvolací súd kládol na primárny účel zabezpečovacieho opatreniam, ktorým je zabezpečenie majetku pred hrozbou možného zmarenia exekúcie na vymożenie peňažnej pohľadávky. Teda nejedná sa o inštitút na posilnenie pozície veriteľa, ale zabránenie zhoršeniu jeho pozície, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná, alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo, alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa.

16. Odvolací súd bol toho názoru, že žalobkyňa dostatočným spôsobom neosvedčila, že existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Správca podľa odvolacieho súdu dôvodne nevyhovel požiadavke žalobkyne, aby pohľadávku žalovanej z podstaty neuspokojil, teda neplnil žalovanej, ale žalobkyňi, pretože postavenie podriadených pohľadávok upravuje konkurzný zákon, nie súkromná zmluva medzi žalobkyňou a žalovanou, t.j. Medziveriteľská zmluva, ktorá bola medzi nimi uzatvorená. Odvolací súd preto zdôraznil, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktoré má povahu samostatného návrhu, nepriamo ukladá správcovi povinnosti pri rozvrhu konkurznej podstaty a zasahuje do rozdelenia rozvrhu podstaty spôsobom rozporným s konkurzným zákonom, súčasne v rozpore s konkurzným zákonom zvyhodňuje a posilňuje postavenie žalobkyne, ako konkurzného veriteľa voči postaveniu žalovanej, ako konkurzného veriteľa spôsobom nesúladným s konkurzným zákonom, nakoľko postavenie, spôsob a uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov vyplýva priamo zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

17. Nakoľko výkon záložného práva môže podľa odvolacieho súdu nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím, zabezpečovacie opatrenie na právo na rozvrh výťažku túto podmienku nespĺňa, pretože nejde o prípad majetkových práv tak, ako to predpokladá ust. § 343 ods. 3 CSP.

18. Prípadné porušenie povinností z Medziveriteľskej zmluvy, ktorou argumentuje žalobkyňa, sa podľa odvolacieho súdu má a môže riešiť v sporovom konaní voči žalovanej, nie však návrhom na zabezpečovacie opatrenie. Odvolací súd nemal za preukázanú existenciu pohľadávky, škody, na zabezpečenie, ktorej žiada žalobkyňa zriadiť zabezpečovacie opatrenie, ani to, že žalovaná nechce, resp. nie je spôsobilá plniť povinnosti z Medziveriteľskej zmluvy. Navyše, odvolací súd posúdil uloženie povinnosti žalovanej, aby písomne oznámila správcovi úpadcu DIXIA SOLLARIS, aby správca peňažnú pohľadávku určenú na základe čiastočného, alebo konečného rozvrhu výťažku, ktorá prináleží pohľadávke žalovanej, uhradil na účet žalobkyne, ako nedovolený zásah do konkurzného konania, čo s poukazom na ustálenú judikatúru nie je prípustné. Dovolací súd vylúčil, aby súd rozhodnutím v inom konaní uložil správcovi, ako má postupovať. Rozdelenie získaného výťažku vykonáva súd rozvrhovým uznesením. Rozdeľovanie výťažku prislúcha ustanovenému správcovi. Dôraz odvolací súd kládol na to, že súd pri rozdeľovaní výťažku vstupuje do tejto časti konania len spôsobom, ktorý je typický pre činnosť súdu, a to rozhodovanie sporu medzi veriteľmi a správcom. Okrem iného, odvolací súd upozornil, že počas konkurzného konania exekučné konanie nemôže začať, začatím konkurzného konania sa exekučné konanie prerušuje a vyhlásením konkurzu sa exekučné konanie zastavuje. Obava z ohrozenia exekúcie počas konkurzného konania neprichádza do úvahy.

19. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné vyhovieť návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia tak, ako podala tento návrh žalobkyňa, a preto s

poukazom na ust. § 388 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. III. výrok, ako súvisiaci výrok, ktorým súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal a IV. výrok, ktorým poučil žalovanú o možnosti podať žalobu proti žalobkyni, odvolací súd zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

20. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej plne úspešnej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že procesným postupom krajského súdu jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Ďalej podľa názoru žalobkyne je daný aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Dovolateľka v prvom rade uviedla, že rozhodnutie o navrhovanom zabezpečovacom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, preto je preskúmateľné dovolacím súdom. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd pokúsil aplikovať závery zo stanoviska obchodného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. decembra 2002 sp. zn. Obpj 7/2002, R číslo: 63/2003. Nesúhlas dovolateľka vyjadrila s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zasahovalo do konkurzného konania a v rozpore s konkurzným zákonom zvýhodňovalo a posilňovalo postavenie dovolateľky, ako (podriadeného) konkurzného veriteľa voči postaveniu žalovanej, ako (riadneho) konkurzného veriteľa spôsobom nesúladným s konkurzným zákonom, nakoľko postavenie, spôsob a uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov vyplýva priamo zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti dovolateľka argumentovala tým, že sa v konaní nedomáhala určenia žiadnej povinnosti správcovi konkurznej podstaty, ale zabezpečenia jej práva vyplývajúceho z Medziveriteľskej zmluvy, keďže zo správania žalovanej bolo možné dôvodne usudzovať, že exekúcia pohľadávky žalobkyne voči žalovanej bude ohrozená. Dovolateľka trvá na tom, že záložné právo zriadené na právo (pohľadávku) žalovanej, konkrétne na výťažok z konkurzu na majetok úpadcu, neukladá správcovi konkurznej podstaty žiadne povinnosti, a preto nemožno súhlasiť s názorom, že by zriadenie sudcovského záložného práva predstavovalo neprijateľný zásah do konkurzného konania. Uvedený záver odvolacieho súdu obsiahnutý v napadnutom rozhodnutí nebol podľa dovolateľky založený na žiadnej relevantnej právnej argumentácii, čím došlo k porušeniu práva dovolateľky na riadne a spravodlivé vedenie procesu v zmysle čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Absenciu riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutie odvolacieho súdu dovolateľka kvalifikovala ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

23. V rámci dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka videla potrebu vyriešenia právnej otázky, ktorú formulovala nasledovne: „Je zriadenie záložného práva na právo žalovanej na výťažok z konkurzu zásahom do konkurzného konania alebo nie?“. Relevanciu vyriešenia tejto právnej otázky dovolateľka vzhľadla v určení, aké všetky vzťahy sa považujú za súvisiace s konkurzným konaním, do ktorých nemôže zasahovať iný všeobecný súd. Dovolateľka odmieta, že by bolo zásahom do konkurzného práva, ak sa takáto povinnosť uloží ktoroukoľvek osobou, pokiaľ nie je uložená správcovi konkurznej podstaty a uložením tejto povinnosti by nedošlo k usmerňovaniu činnosti, prípadne postupu správcu konkurznej podstaty. Právny vzťah, ktorý nevyplyva zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nemá podľa dovolateľky žiadny vplyv na konkurzné konanie. Za daných okolností nie je právo konkurzného veriteľa na poskytnutie plnenia dotknuté, len žalovanej vo vzťahu k dovolateľke vznikli osobitné zmluvné záväzky zo zmluvného vzťahu (Medziveriteľská zmluva), ktorých zabezpečenia sa dovolateľka domáha prostredníctvom poskytnutia súdnej ochrany zriadením sudcovského záložného práva. Dôraz dovolateľka kladla na to, že predmetom zabezpečovacieho opatrenia nebolo uloženie povinnosti správcovi konkurznej podstaty, ale zabezpečenie práva (pohľadávky) dovolateľky voči žalovanej, ktoré jej vzniklo na základe osobitnej zmluvy.

24. V závere dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že jej prizná náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100%.

25. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, ktorá podané dovolanie nepovažovala za prípustné, pretože sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 420 CSP). Na podporu svojho názoru žalovaná poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. júna 2017 sp. zn. 8Cdo/83/2017, ďalej na R 21/2018 a R 76/2018. Žalovaná je toho názoru, že v prípade zabezpečovacieho opatrenia môže byť takého rozhodnutie o jeho nariadení považované za rozhodnutie konečné výlučne v prípade, ak by bolo nariadené po právoplatnom skončení konania o priznaní pohľadávky, ktorej vymożenie má byť v exekúcii ohrozené. V danom prípade, však dovolateľka nepredpokladá vedenie žiadneho konania o priznanie pohľadávky samotnej, preto napadnuté rozhodnutie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia s poukazom na ust. § 343 ods. 1, 3 CSP nie je podľa žalovanej rozhodnutím konečným, ktoré by bolo možné podrobiť dovolaciemu prieskumu.

26. Žalovaná má za to, že od počiatku neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, teda ani v čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie. Postup žalobkyne v podobe podania návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia kvalifikovala žalovaná ako „skratku“, ktorou sa žalobkyňa snažila trvalo zasiahnuť do subjektívnych práv žalovanej bez legitímneho cieľa.

27. Vo vyjadrení žalovaná okrem iného uviedla, že pri posudzovaní požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

28. Podľa názoru žalovanej odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a poukázala na body 28. až 33. odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu. Skutočnosť, že sa žalobkyňa s odôvodnením rozhodnutia nestotožňuje, nezakladá dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP, pod ktorý nepatrí ani právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej názormi, prevzal ňou žiadané skutkové vyhodnotenie a právne posúdenie veci (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/160/2019, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

29. Dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je podľa žalovanej vylúčený, a to s poukazom na ust. § 421 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 357 písm. d) CSP. Na doplnenie žalovaná uviedla, že účel sledovaný žalobkyňou navrhovaným zabezpečovacím opatrením je dosiahnuť svoje uspokojenie pred žalovanou na úkor ust. § 6 ZKR, teda uprednostniť svoju podriadenú pohľadávku na úkor riadnej pohľadávky žalovanej, práve súdnym rozhodnutím, v spojení so snahou žalobkyne určiť jej účet ako miesto plnenia pohľadávky žalovanej (konanie vedené pod sp. zn. 5Cbi/5/2021), čo je v rozpore aj s ust. § 6 ZKR.

30. Bez osvedčenia existencie nároku žalobkyne, ktorému sa má poskytnúť ochrana súdnym zabezpečovacím opatrením, sa žalobkyňa podľa žalovanej snaží mimo konkurzného konania dosiahnuť obmedzenie práva žalovanej na nakladanie so svojim majetkom pro futuro, tým, že by bolo zriadené záložné právo na jej budúci majetok (peňažné prostriedky) bez toho, aby existovala akákoľvek pohľadávka žalobkyne voči žalovanej. Žalovaná odmieta existenciu povinnosti voči žalobkyňi, pretože body 5.1. a 5.2. Medziveriteľskej zmluvy považuje za neplatné pre neurčitosť. Okrem iného žalovaná trvá na tom, že uvedené body Medziveriteľskej zmluvy nezakladajú účinné postúpenie pohľadávky žalovanej na žalobkyňu. Bez toho, aby žalovaná svoju pohľadávku postúpila, nemôže existovať ani povinnosť žalovanej podľa bodu 5.2. (c)(i) Medziveriteľskej zmluvy poukázať plnenie z rozvrhu výťažku žalobkyňi, splnenia ktorej povinnosti sa žalobkyňa domáhala zabezpečovacím opatrením. Z uvedeného dôvodu žiadna pohľadávka tvrdená žalobkyňou, ktorú by mala voči žalovanej na základe Medziveriteľskej zmluvy (najmä vydať plnenie prijaté konkurzným správcov, náhradu škody, sľub odškodnenia) neexistuje, a preto nemôže byť zabezpečená žiadnym zabezpečovacím opatrením podľa

ust. § 343 ods. 1 CSP.

31. V závere žalovaná navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol podľa ust. § 447 c) a f) CSP alebo alternatívne zamietol podľa ust. § 448 ako nedôvodné a priznal žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky, (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

33. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

34. Podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

35. Podľa ust. § 123 ods. 2 CSP, podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

36. Podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

37. Podľa ust. § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

38. Podľa ust. § 357 písm. d) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

39. Podľa ust. § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

40. Podľa ust. § 343 ods. 1 CSP, zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

41. Podľa ust. § 343 ods. 2 CSP, záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra.

42. Podľa ust. § 343 ods. 3 CSP, výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

43. Podľa ust. § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu,

proti ktorému nie je prípustné.

44. Dovolateľka podané dovolanie odôvodnila ust. § 420 písm. f) CSP a z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

45. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

46. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

47. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 CSP), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

48. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej, alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

49. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia, (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

50. Inštitút zabezpečovacieho opatrenia a obdobne aj inštitút neodkladného opatrenia sú, tzv. osobitné procesné postupy, ktoré upravuje Civilný sporový poriadok. Keďže pri zabezpečovacom opatrení ide o obdobný inštitút ako pri neodkladnom opatrení, vzťahuje sa naň obdobný režim týkajúci sa prípustnosti dovolania (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. marca 2018 sp. zn. 5Obdo/12/2018).

51. Z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/66/2017 zo dňa 19. júna 2018 uverejnené tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018). K tomu záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo dňa 14. júna 2017 sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 zo dňa 11. októbra 2017, uverejneného, tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní, ktorého bola podaná nadväzujúca žaloba.

52. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. marca 2019 sp. zn. 5Cdo/154/2018). Uvedené závery sa vzťahujú aj na zabezpečovacie opatrenie, nakoľko návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je návrhom vo veci samej vtedy, iba ak to vyplýva z povahy veci. V iných prípadoch je vždy len návrhom, ktorý nezodpovedá návrhu vo veci samej.

53. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec (meritórne) prejednal.

54. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov. Rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. O návrhu žalobkyne, predmetom ktorého bolo nariadenie zabezpečovacieho opatrenia rozhodol súd prvej inštancie uznesením zo dňa 21. júla 2021 č. k. 37Cbi/12/2021-180 tak, že zriadil v prospech žalobkyne záložné právo na právo žalovanej na výťažok z konkurzu na majetok úpadcu DIXIA SOLLARIS vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014 podľa konečného rozvrhu výťažku prináležiaci žalovanej na základe konkurznej prihlášky žalovanej zapísanej v konečnom zozname pohľadávok pod poradovým číslom 112 v konkurzom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 8R/2/2014, a to na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobkyne najviac do výšky 1 846 601,93 eura s tým, že vo zvyšnej časti návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zo dňa 15. mája 2021 zamietol. Výrok súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšnej časti návrhu žalobkyne na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia vo vzťahu k nehnuteľnostiam žalovanej a obchodným podielom žalovanej v iných obchodných spoločnostiach žalobkyňa odvolaním nenapadla. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zo dňa 28. apríla 2022 č. k. 3CoKR/25/2022-502, uznesenie súdu prvej inštancie zmenil vo výroku I. tak, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol. V čase rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia neprebiehala na súde prvej inštancie konanie vo veci samej. Návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol žalobkyňou podaný pred začatím konania vo veci samej, pričom rozhodnutím súdu prvej inštancie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nebola žalobkyňi uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej. Uvedené však samé o sebe nesvedčí o tom, že sa jedná o konanie o zabezpečovacom opatrení, ktoré by konzumovalo vec samú, nakoľko konajúce súdy majú možnosť, nie však povinnosť, uložiť v rámci konania o neodkladnom opatrení, resp. zabezpečovacom opatrení i povinnosť podať žalobu vo veci samej, pričom žalobkyňi súd prvej inštancie v rámci nariadeného zabezpečovacieho opatrenia uvedenú povinnosť neuložil.

55. Z obsahu spisu vyplýva, že účelom daného konania, naplnenie ktorého sleduje žalobkyňa predmetným návrhom, je splatenie úveru poskytnutého žalobkyňou spoločnosti DIXIA SOLLARIS za účelom výstavby polyfunkčného objektu na základe zmluvy o úvere zo dňa 2. augusta 2010. Spoločnosť DIXIA SOLLARIS sa dostala do konkurzu, pričom žalovaná na základe Medziveriteľskej zmluvy zo dňa 2. augusta 2010, uzatvorenej okrem iných so žalobkyňou, bola tiež povinná písomne oznámiť správcovi konkurznej podstaty úpadcu DIXIA SOLLARIS, aby peňažnú čiastku určenú na základe čiastočného, alebo konečného rozvrhu výťažku, ktorá prináleží pohľadávke žalovanej zapísanej v konečnom zozname pohľadávok pod poradovým číslom 112, uhradil na účet žalobkyne. S týmto (ne)konaním žalovanej spája žalobkyňa vznik škody, ktorú však nepreukázala žiadnym listinným dôkazom, ako ani judikovaným rozhodnutím.

56. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade navrhované zabezpečovacie opatrenie nekonzumuje vec samú, nakoľko ním nemožno trvalo upraviť pomery medzi účastníkmi konania tak, aby došlo k

uspokojeniu pohľadávky veriteľa z úveru poskytnutého úpadcovi DIXIA SOLLARIS s.r.o. a v tejto súvislosti vyvodzovanou zodpovednosťou za škodu, ktorú podľa žalobkyne v rámci konkurzného konania jej mala spôsobiť žalovaná. Týmto z povahy veci nevyplýva, že by návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol aj návrhom vo veci samej, a preto ho je nutné považovať za taký návrh, ktorý nezodpovedá návrhu vo veci samej.

57. Napokon, aj z obsahu napádaného rozhodnutia je zrejmé, že prípadné porušenie povinností z Medziveriteľskej zmluvy, ktorou argumentovala žalobkyňa, sa podľa odvolacieho súdu má a môže riešiť v sporovom konaní voči žalovanej, nie však návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Preto za daných okolností odvolací súd nemal za preukázanú existenciu pohľadávky, škody, na zabezpečenie ktorej žiadala žalobkyňa zriadiť zabezpečovacie opatrenie, ani to, že žalovaná nechce, resp. nie je spôsobilá plniť povinnosti z Medziveriteľskej zmluvy. Uloženie povinnosti žalovanej Medziveriteľskou zmluvou, aby písomne oznámila správcovi, nech peňažnú pohľadávku určenú na základe čiastočného, alebo konečného rozvrhu výtazku, ktorá prináleží pohľadávke žalovanej, uhradil na účet žalobkyne, porušením ktorej žalobkyňa odôvodňuje potrebu zriadenia zabezpečovacieho opatrenia, podľa názoru odvolacieho súdu predstavovalo nedovolený zásah do konkurzného konania, čo s poukazom na ustálenú judikatúru nie je prípustné.

58. Dovolací súd zároveň dodáva, že nejde v danom prípade o rozhodnutie vo veci samej potvrdzuje napokon aj to, že žalovaná uzavretú Medziveriteľskú zmluvu rozporuje a namieta, čo predpokladá riešenie žalobou v civilnom sporovom konaní.

59. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že uznesenie odvolacieho súdu o zamietnutí nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktoré dovolateľka napadla dovolaním, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (súd by vec musel skončiť procesne bez toho, aby ju prejednal, čo nie je tento prípad).

60. Z obsahu dovolania je taktiež zrejmé, že dovolacia argumentácia žalobkyne v rámci ust. § 420 písm. f) CSP predstavovala jej nesúhlas s názorom (právnym posúdením) odvolacieho súdu, podľa ktorého nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zasahovalo do konkurzného konania a v rozpore s konkurzným zákonom zvýhodňovalo a posilňovalo postavenie dovolateľky (ďalšieho konkurzného veriteľa) voči postaveniu žalovanej (konkurzného veriteľa) spôsobom nesúladiť s konkurzným zákonom, pretože postavenie, spôsob a uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov vyplýva priamo zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Svoj nesúhlas odôvodňovala tým, že sa v konaní nedomáhala určenia žiadnej povinnosti správcovi konkurznej podstaty, ale zabezpečenia jej práva vyplývajúceho z Medziveriteľskej zmluvy, keďže zo správania žalovanej bolo možné dôvodne usudzovať, že exekúcia pohľadávky žalobkyne voči žalovanej bude ohrozená. Záložné právo zriadené na pohľadávku žalovanej, konkrétne na výtazok z konkurzu na majetok úpadcu, podľa dovolateľky neukladá správcovi konkurznej podstaty žiadne povinnosti, a preto nemožno súhlasiť s názorom, že by zriadenie sudcovského záložného práva predstavovalo neprijateľný zásah do konkurzného konania.

61. K tomuto dovolací súd uvádza, že názor odvolacieho súdu vyslovený v bode 33. odôvodnenia napadnutého uznesenia nepredstavoval základ jeho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Podstatným dôvodom, ktoré viedli odvolací súd k záveru vyslovenému v napadnutom uznesení, bolo neosvedčenie predpokladov pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia žalobkyňou (bod 34. odôvodnenia napadnutého uznesenia).

62. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľky, že sa odvolací súd dopustil nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, nie je dôvodná. Dovolací súd má za to, že nesúhlas s nesprávnym právnym posúdením odvolacieho súdu dovolateľka nesprávne subsumovala pod nedostatočné odôvodnenie.

63. Odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalobkyne na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia

zamietol. Odvolací súd predovšetkým nemal za preukázanú existenciu pohľadávky, škody, na zabezpečenie, ktorej žiada žalobkyňa zriadiť zabezpečovacie opatrenie, ani to, že žalovaná nechce, resp. nie je spôsobilá plniť povinnosti z Medziveriteľskej zmluvy. Žalobkyňa podľa odvolacieho súdu v konaní nepreukázala žiadnym listinným dôkazom, že by sa žalovaná pred ňou zatajovala, čím by bol ohrozený výkon jej práva, ani že by žalovaná od žalobkyne mala doručenú výzvu alebo listinu, ktorou by si voči nej uplatňovala akékoľvek práva na základe Medziveriteľskej zmluvy. Súčasne nebolo žalobkyňou preukázané, že by žalovaná vykonávala akékoľvek úkony so svojim majetkom smerujúce k tomu, aby jej plnenie z rozvrhu výťažku nemalo byť vyplatené. Súčasne žalobkyňa v konaní neosvedčila existenciu pohľadávky na náhradu škody voči žalovanej, ani existenciu nejakej inej pohľadávky voči žalovanej.

64. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené a po preskúmaní veci dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a konanie pred odvolacím súdom v rozhodovanej veci nebolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, preto považuje dovolanie žalobkyne za nedôvodné.

65. Okrem iného pozornosti dovolacieho súdu neuniklo, že sa žalobkyňa už v inom súdnom konaní vedenom proti žalovanej domáhala nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení povinnosti žalovanej písomne oznámiť správcovi konkurznej podstaty úpadcu, aby peňažnú čiastku určenú na základe čiastočného, alebo konečného rozvrhu výťažku, ktorá prináleží pohľadávke žalovanej, uhradil na účet žalobkyne. Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 7. júla 2021 č. k. 5Cbi/5/2021-160, návrhu žalobkyne na nariadenie tohto neodkladného opatrenia, ktorý predchádzal konaniu vo veci samej, vyhovel. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 10. februára 2022 č. k. 4CoKR/1/2022-455 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu rozhodol uznesením zo dňa 13. septembra 2022 sp. zn. 1Obdo/38/2022 tak, že dovolanie žalobkyne odmietol s konštatovaním, že „uznesenie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré navrhovateľ napadol dovolaním, nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (súd by vec musel skončiť procesne bez toho, aby ju prejednal)".

66. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala okrem ust. § 420 písm. f) CSP aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

67. V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

68. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorú dovolateľka vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP je priamo vylúčená § 421 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 357 písm. d) CSP.

69. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedeného uvádza, že prípustnosť dovolania žalobkyne nie je ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

70. So zreteľom na uvedené, keďže nie je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd dovolanie žalobkyne podľa ust. § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

71. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

72. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.